

Hồi 499

Hào đồ nhất phò

“Ốc! Ốc! Ốc!”.

Giang Văn Thanh hỏi vọng ra: “Là Lưu soái chúng ta sao?”.

Lưu Dụ đẩy cửa bước vào, cười nói: “Văn Thanh không ngờ lại nhận ra tiếng chân của ta”.

Giang Văn Thanh lòng xuân phơi phới, miệng cười tươi rói: “Muội không có loại bản lĩnh đó, bất quá biết chỉ có duy nhất một người là Lưu soái dám đẩy cửa bước vào khuê phòng người ta mà thôi”.

Lưu Dụ nhìn thấy Giang Văn Thanh lúc này đã thay trang phục nữ nhân, mái tóc đẹp choàng qua vai, gương mặt bừng sáng, tỏa ra mị lực của nữ nhân xuân thì.

Gã chậm chậm đóng cửa phòng, đến ngồi xuống chiếc ghế đặt ở góc phòng, cách xa cái giường Giang Văn Thanh đang ngồi hơn trượng, không khí tức thời có chút cổ quái.

Giang Văn Thanh thấy Lưu Dụ chăm chăm quan sát nàng không chớp mắt, đỏ bừng hai má, cúi đầu thấp giọng: “Lưu soái muốn tìm người tán gẫu phải không?”.

Lưu Dụ cười khở: “Ta vốn muốn đợi đến ngày mai mới nói với nàng, để tối nay Văn Thanh có thể ngủ một giấc ngon lành, nhưng lại không thể khống chế được hai chân của mình, không kìm được xông vào phòng Văn Thanh, xin Văn Thanh thứ cho ta tội mạo phạm”.

Giang Văn Thanh ngẩn ra hỏi: “Có chuyện gì nghiêm trọng như thế, có thể khiến ta ngủ không ngon?”.

Lưu Dụ đáp: “Nhiếp Thiên Hoàn bị Hoàn Huyền giết rồi”.

Giang Văn Thanh giật bắn mình đứng dậy, thất thanh kêu lên: “Cái gì?”.

Lưu Dụ cũng đứng lên, đi đến trước mặt nàng, đưa hai tay ra ôm nàng vào lòng.

Giang Văn Thanh run rẩy ở trong lòng gã, tiếp đó hai tay tựa trên vai gã, hốt hển nói: “Không thể nào”.

Lưu Dụ hiểu cảm giác mất mát của nàng hơn bất kỳ ai, nàng luôn chờ đợi thời khắc tay giết Nhiếp Thiên Hoàn, nhưng thời khắc đó vĩnh viễn không thể đến, bởi vì Hoàn Huyền đã làm thay điều đó rồi.

Giang Văn Thanh bình tĩnh trở lại, ngẩng gương mặt xinh đẹp lên nói: “Nói với muội là huynh chỉ là đang nói đùa thôi”.

Lưu Dụ thương xót hôn vào môi nàng, than: “Là thật đó. Từ đây có thể thấy, dưới sự ủng hộ toàn lực của Ma môn, Hoàn Huyền không còn là Hoàn Huyền khi trước, thực lực đã vượt ngoài những gì chúng ta dự liệu. Nếu chúng ta vẫn xem y là tên ngốc Hoàn Huyền như trước, kẻ phải trả giá chính là chúng ta. Sau khi ta nghe được tin này, đã từng hết sức thất kinh”.

Giang Văn Thanh úp gương mặt xinh đẹp vào vai gã, nói không ra lời.

Lưu Dụ nói: “Văn Thanh có từng nghĩ qua, đối với cái chết của cha nàng, Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là kẻ chấp hành, đầu sỏ tội ác chân chính vẫn là Hoàn Huyền”.

Giang Văn Thanh im lìm, nhưng càng ôm xiết lấy gã, tựa như muốn nhập vào thân thể gã. Loại cảm giác tiêu hồn đó, tư vị động nhân đó, không thể hình dung được.

Trong lòng Lưu Dụ bùng lên lửa tình, thầm hạ quyết định, sẽ tận lực tranh đấu với Hoàn Huyền, tuyệt không cho Hoàn Huyền tác ác lần nữa, làm tổn hại đến Giang Văn Thanh. Gã đã mất đi Vương Đạm Chân, không thể để mất tiếp Giang Văn Thanh.

“Văn Thanh!”.

Giang Văn Thanh “hử” một tiếng đáp ứng, ngẩng gương mặt xinh đẹp lên, nói: “Lưu soái à, muội thật sợ đêm nay khó mà ngủ được, ở lại tán gẫu với Văn Thanh được không?”.

Lưu Dụ cảm thấy thân thể nàng nóng bừng lên, có chút không biết bản thân đang nói gì, hỏi: “Nói chuyện gì đây?”.

Giang Văn Thanh xấu hổ giấu mặt vào vai gã, khẽ khàng nói: “Lưu soái thích nói gì thì cứ nói thế đi, ôi!”.

Lưu Dụ vòng tay qua eo bế nàng lên, thối tắt luồng ánh sáng duy nhất từ cái đèn dầu để trên bàn đặt phía đầu giường, sau đó nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

Ánh trăng ôn nhu từ trời tây chiếu qua cửa sổ vào phòng.

Lưu Dụ sinh ra cảm giác xúc động sâu sắc không gì so sánh được.

Ánh mắt của Lưu Dụ không rời khỏi người Giang Văn Thanh, trong lòng nghĩ đến tình cảnh hiện tại. Bọn họ đang ở nơi trung tâm chiến hỏa, trận chiến sinh tử cùng Thiên Sư quân đang tiến hành hùng hực khí thế. Mà Hải Diêm là trọng trấn chiến lược nhất ở tiền tuyến, giống như một mỏm đá lớn bị sóng dữ đập đến, mặc cho làn sóng chiến tranh xung kích, vẫn có thể đứng vững không ngã.

Chiến hỏa đã lan tràn ra khắp ngõ ngách phương Nam, các thế lực nam phương đang không ngừng đấu đá kiềm hãm lẫn nhau, làm nên cục diện tranh đấu kịch liệt.

Nhưng đêm nay, gã sẽ quên đi tất cả, quên hết quá khứ và tương lai, tận tình hưởng thụ thời khắc huy hoàng, xán lạn, nồng nhiệt nhất của sinh mệnh, đối với ông trời gã không còn nửa câu oán hận, chỉ ít ở thời khắc này sẽ là như thế.

oOo

Giang Lăng thành. Hoàn phủ.

Hoàn Huyền quyến luyến không rời khỏi Tiều Noãn Ngọc, khoác y phục đến ngoại sảnh gặp Tiều Phụng Tiên.

Sau khi ngồi xuống, Tiều Phụng Tiên nghiêm túc nói: "Kiến Khang có tin truyền đến, Tư Mã Nguyên Hiến đang tập kết thủy sư, nhân lúc chúng ta vừa được Kinh Châu, nhân tâm còn bất ổn, dùng Lưu Lao Chi làm tiên phong, Tư Mã Thượng Chi làm hậu bộ, dẫn quân ngược dòng đến công đánh chúng ta".

Hoàn Huyền bật cười sảng sặc: "Hảo tiểu tử!".

Tiều Phụng Tiên tiếp tục báo cáo: "Chiến thuyền Kiến Khang quân ước chừng một trăm năm chục chiếc, binh lực khoảng một vạn năm ngàn người, chiến thuyền Bắc Phủ binh một trăm hai mươi chiếc, binh lực đạt hai vạn, hợp lại gần ba trăm chiến thuyền, binh lính có ba vạn năm ngàn người. Đây là lực lượng Tư Mã Nguyên Hiến có thể động viên, nếu bị chúng ta một đòn đánh tan, lấy Kiến Khang dễ như trở bàn tay".

Hoàn Huyền vui vẻ gật đầu: "Phụng Tiên làm rất tốt, hoàn toàn nắm được tình huống ở Kiến Khang. Về mặt Lưu Dụ thì thế nào?".

Tiều Phụng Tiên cười khố nói: "Tên tiểu tử Lưu Dụ đúng là không thể xem thường, ngay khi Tạ Diễm bị giết, không những thành công rút quân viễn chinh từ hai thành Cối Kê và Thượng Ngưu về, còn thừa lúc Từ Đạo Phúc dốc toàn lực công đánh Hải Diễm, dùng kỳ binh công hãm Gia Hưng, chuyển ngoặt cả cục thế, khiến chuyện chiếm Ngô Quận chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Theo thuộc hạ thấy Thiên Sư quân nhiều khả năng sẽ bại trong tay Lưu Dụ".

Hai mắt Hoàn Huyền sát cơ đại thịnh, hừ lạnh một tiếng.

Tiêu Phụng Tiền nói: “Bất quá Từ Đạo Phúc vẫn chiếm hết ưu thế nhân hòa địa lợi, Lưu Dụ không mất thời gian nửa năm một năm, khẳng định không thể trừ tận gốc Thiên Sư quân, vì thế chúng ta có thể tạm thời phớt lờ Lưu Dụ, còn vui vẻ để hấn kiểm chế Thiên Sư quân nữa”.

Hoàn Huyền trầm giọng: “Đối với hành động của Tư Mã Nguyên Hiễn, Phụng Tiền có đề nghị gì không?”.

Tiêu Phụng Tiền ung dung đáp: “Chúng ta vừa đoạt được từ tay Lưỡng Hồ bang hơn ba mươi chiếc Xích Long chu tính năng siêu việt, thêm vào sáu mươi khoái tốc chiến thuyền của chúng ta từ Ba Thục đến, phối hợp với chiến thuyền vốn có của Nam Quân công, tạo thành thủy sư Kinh Châu mới, chiến thuyền vượt quá ba trăm chiếc, có đủ lực lượng nghiền chiến Tư Mã Nguyên Hiễn trên Đại Giang, còn chiếm hết lợi thế thuận dòng, chỉ cần chúng ta dĩ dật đãi lao, đợi Tư Mã Nguyên Hiễn rời Kiến Khang, sau đó trực diện ra sức đánh, khẳng định có thể triệt để đánh tan thủy sư Kiến Khang, trừ đi chướng ngại lớn nhất trên đường tiến về Kiến Khang”.

Hoàn Huyền lắc đầu: “Đây không phải là sách lược tốt nhất, đều vì Phụng Tiền chưa hiểu tình huống chân chính ở Kiến Khang, không hiểu quan hệ giữa phụ tử Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi, càng không rõ Lưu Lao Chi là loại người nào”.

Tiêu Phụng Tiền ngạc nhiên: “Xin Nam Quân công chỉ điểm”.

Hoàn Huyền mỉm cười: “Lưu Lao Chi là một kẻ tự tư tự lợi, tất cả chỉ suy nghĩ cho bản thân. Người hấn hận nhất tuyệt không phải là ta, mà là Tư Mã Đạo Tử, có lẽ vì Tư Mã Đạo Tử là đại biểu của giới quyền quý. Cha con Tư Mã Đạo Tử còn bao che cho Lưu Dụ, càng khiến hấn không thể an tâm. Nhưng hấn tuyệt không phải là người ngu ngốc, hiểu rõ nếu để Tư Mã Đạo Tử bình định Kinh Châu, Tư Mã Đạo Tử sẽ liên hiệp với Lưu Dụ đối phó hấn. Với suy nghĩ như thế, người nói Lưu Lao Chi liệu có thể toàn tâm toàn ý nghe lệnh Tư Mã Đạo Tử hành sự hay không?”

Tiêu Phụng Tiền đáp ngay: “Đương nhiên không thể”.

Hoàn Huyền nói: “Theo mong đợi của Lưu Lao Chi, là để chúng ta và Tư Mã Đạo Tử đánh nhau lưỡng bại câu thương, tốt nhất là để chúng ta trừ Tư Mã Nguyên Hiễn, sau đó do hấn chiếm tiện nghi thu thập chúng ta, quyền khống chế Kiến Khang lúc đó sẽ rơi vào tay hấn”.

Tiêu Phụng Tiền nói: “Ý của Nam Quân công là...”.

Hoàn Huyền tự tin: “Chúng ta cần phải tạo ra một loại hình thế, làm cho Lưu Lao Chi lùi sau Tư Mã Nguyên Hiến, khiến Tư Mã Nguyên Hiến trận cước đại loạn, còn chúng ta có thể nhân lúc Tư Mã Nguyên Hiến rối loạn lui quân, một đòn phá hủy thủy sư Kiến Khang, lúc đó cho dù Lưu Lao Chi biết trúng kế, cũng hết sức cứu vãng, chỉ chờ bị giết”.

Hai mắt Tiêu Phụng Tiên sáng lên, nói: “Thuộc hạ minh bạch rồi! Chúng ta lập tức huy động hết chiến thuyền, tiến quân Kiến Khang, khống chế chủ động, bức Tư Mã Nguyên Hiến đưa quân nghênh chiến”.

Hoàn Huyền vui vẻ nói: “Còn thiếu một chút, đó là sai người đi gặp Lưu Lao Chi, khéo léo cung cấp tin tình báo sai, làm cho Lưu Lao Chi phán đoán sai lầm tình hình chúng ta, cũng vì thế đưa ra quyết định sai lầm nhất”.

Tiêu Phụng Tiên cũng không thể không bội phục thủ đoạn của Hoàn Huyền: “Người nào có thể đảm đương trọng trách này chứ?”.

Hoàn Huyền đáp: “Làm thuyết khách thế này không dễ, đầu tiên chúng ta suy đoán chuyện Lưu Lao Chi biết, trực tiếp nói với hắn sẽ không thu được hiệu quả lý tưởng, phải ám chỉ cho hắn tự đoán ra. Thứ nhì người này phải gây được sự tin nhiệm nơi Lưu Lao Chi, khiến Lưu Lao Chi không thể hoài nghi người này có thể hại hắn”.

Tiêu Phụng Tiên chấn động nói: “Thuộc hạ có một nhân tuyển hết sức lý tưởng, bảo đảm có thể khiến Lưu Lao Chi trúng kế”.

Hoàn Huyền vui mừng hỏi: “Người này là ai?”.

Tiêu Phụng Tiên đáp: “Người này là cậu bà con xa của Lưu Lao Chi, hắn ở Kiến Khang làm một tên quan nhỏ bên vận tải đường thủy, biết rõ ảnh hưởng của việc phong tỏa đường sông đối với Kiến Khang, vì thế luôn có ý hữu hảo với chúng ta. Thuộc hạ có biện pháp tác động để hắn vì chúng ta đảm nhiệm vai trò thuyết khách, bởi vì hắn rất thích đến Hoài Nguyệt lâu phóng đảng, Thục Trang nhìn thấy quan hệ giữa hắn và Lưu Lao Chi, đã gia tăng sức lung lạc lên hắn, hiện tại chắc là đến lúc cần dùng hắn”.

Hoàn Huyền cười vang: “Như thế lo gì đại sự không thành? Việc này giao cho Phụng Tiên toàn quyền xử lý”.

Tiêu Phụng Tiên cung kính nói: “Sự việc quan trọng, không cho phép sai sót, Phụng Tiên sẽ không làm cho Nam Quận công thất vọng đâu”.

Hoàn Huyền giống như nhớ đến chuyện gì, đổi chủ đề hỏi: “Về phía Lương Hồ thì thế nào?”.

Tiêu Phụng Tiên đáp: “Vừa nhận được tin từ Ba Lăng truyền đến, chiến thuyền của dư nghiệt Lương Hồ bang ba ngày trước đột nhiên rời khỏi chỗ đậu, không có ai biết bọn chúng đến nơi nào cả”.

Hoàn Huyền giận dữ: “Mã Quân và Chu Thiệu cũng không rõ sao?”.

Tiêu Phụng Tiên không dám lên tiếng.

Hoàn Huyền cười khở: “Hiện tại chúng ta không có thời gian để có thể xử lý đến cùng dư nghiệt Lương Hồ bang, đợi sau khi ta công hãm Kiến Khang, sẽ phái đại quân đến Lương Hồ quét sạch bọn chúng. Đi làm chuyện người cần làm đi!”.

Tiêu Phụng Tiên lĩnh mệnh rời đi.

oOo

Lưu Dự dẫn ba ngàn kỵ binh, ngang nhiên theo cửa đông Gia Hưng nhập thành, nghênh tiếp gã là Khoái Ân, Âm Kỳ và Đồ Phụng Tam đến sớm hơn gã hai ngày.

Quân dân hai bên đường hoan nghênh, hô lớn tiểu Lưu gia.

Lưu Dự rất kinh ngạc, Đồ Phụng Tam cười giải thích: “Vẫn là Tiểu Ân làm, vừa nhập thành lập tức phát lương thực cứu dân, lại dán cáo thị công báo tuyệt không giống Thiên Sư quân cưỡng ép tráng đinh nhập ngũ, chỉ cần không cấu kết với Thiên Sư quân, người người có thể an cư lạc nghiệp, lập tức tranh thủ được sự ủng hộ của dân chúng. Rất nhiều dân chúng chạy đến hương trấn phụ cận, mấy ngày nay nghe thế già trẻ bồng bế quay về. Tiểu Ân không những quân luật rất nghiêm, không cho thủ hạ có chút hành vi nhũng nhiễu dân chúng, còn phải xuất binh lính tu bổ phòng xá cho dân chúng. Hiện tại không khí nhiệt tình lẫn sôi nổi mà Lưu soái thấy, chính là hiệu quả một phen tâm huyết của Tiểu Ân”.

Lưu Dự hớn hớ: “Không tưởng được Tiểu Ân có thể an ủi dân tình, xem dân như con, chúng ta phải học tập hẳn thật tốt”.

Khoái Ân xấu hổ: “Thuộc hạ chỉ biết một chiều này, là Hầu tiên sinh dạy cho, còn chính sách an dân lâu dài, thuộc hạ một chút cũng không thông. Hầu tiên sinh từng nói qua, dân chúng thì rất đơn thuần, ai có thể cho bọn họ cơm ăn áo mặc, an cư lạc nghiệp, thì sẽ nhận được sự ủng hộ của dân chúng. Hầu tiên sinh lại chỉ ra Lưu soái dựa vào sắc thái thần bí ‘Nhất tiền trầm Ẩn Long’, tiến hành công tác vỗ yên lòng dân, sẽ thu được hiệu quả gấp bội”.

Lưu Dụ vui vẻ khen: “Tiểu Ân người làm rất tốt”.

Đồ Phụng Tam nói: “Thiên Sư quân đêm qua rút khỏi Ngô Quận, vượt hồ đến Nghĩa Hưng, trước khi đi phóng hỏa thiêu Ngô Quận, lại phá hủy cổng thành, phá một phần tường thành, dân thành Ngô Quận đang chạy đến Gia Hưng. Ôi!”.

Lưu Dụ minh bạch vì sao Đồ Phụng Tam thở dài. Do Kinh Châu quân phong tỏa Đại Giang, lương thực hàng hóa mặt tây không thể qua Đại Giang chuyển đến Kiến Khang, xuất hiện tình hình thiếu lương thực, khiến Kiến Khang về phương diện này không thể giúp đỡ bọn họ. Nếu không phải bọn họ đoạt được lượng lớn lương thực ở Hồ Độc lũy, lại được Khổng lão đại dọc một dải duyên hải sức mua lương thực, e rằng hiện tại bị bức triệt thoái không phải Thiên Sư quân mà là bọn họ.

Nhưng lương thực thủy chung có hạn, chỉ đủ cho quân đội dùng được ba tháng, nếu tiếp tục cứu tế một lượng lớn nạn dân, sẽ khiến bọn họ khó khăn chồng chất, không thể duy trì nổi.

Trước mắt tựa như rất tốt đẹp, nhưng là ngoài mạnh trong yếu, mà Từ Đạo Phúc chính là nhìn ra nhược điểm trí mệnh này của bọn họ, vì thế toàn diện triệt thoái, chuẩn bị tư thế trường kỳ tác chiến.

Âm Kỳ lẩm bẩm: “Bọn họ vì sao không chạy đến Vô Tích, cứ chạy về phía chúng ta như thế?”.

Khoái Ân nói: “Tướng giữ Vô Tích là Tư Mã Hưu Chi, từ lúc bắt đầu chiến tranh, đã kiên quyết không cho nạn dân nhập thành, dân chúng Ngô Quận căn bản là không có nơi đi, chỉ đành chạy đến Gia Hưng. Hà, tiểu tướng nên xử lý bọn họ thế nào đây?”.

Lưu Dụ không chút do dự nói ngay: “Lưu Dụ ta xuất thân từ bình dân bách tính, sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ đối với khổ nạn của dân chúng, ta phải làm cho dân chúng phương Nam biết rõ Lưu Dụ ta là người thế nào, để bọn họ hiểu được ta sẽ cùng bọn họ đồng cam cộng khổ”.

Khoái Ân hiện ra thần sắc tôn kính, nói: “Thuộc hạ hiểu rồi!”.

Lưu Dụ quay sang Đồ Phụng Tam đang ngập tràn lo lắng: “Chúng ta cần phải tìm cách phá vỡ cục diện khó khăn trước mắt, bằng không chúng ta sẽ không thoát khỏi hai kết cục, một là hết lương mà vong, một là chờ Hoàn Huyền đến giết chúng ta”.

Đồ Phụng Tam vừa giục ngựa vừa trầm ngâm: “Phương diện lương thực, vẫn không phải không có cách. Thế nhưng làm sao đối phó Hoàn Huyền, ta thật không nghĩ ra biện pháp, bởi vì chúng ta tự lo cho mình chưa xong, làm sao lo được chuyện ở Kiến Khang?”.

Lưu Dụ nói: “Phương diện Kiến Khang để ta nghĩ cách, phương diện lương thực nên giải quyết thế nào đây?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ba Thục tài nguyên phong phú, là vùng trồng lúa, không những có thể tự cấp tự túc, còn có thể cung cấp một lượng lớn lương thực cho Kiến Khang và các thành trấn dọc hai bờ Đại Giang. Hiện tại Hoàn Huyền phong tỏa thượng du Kiến Khang, khiến vận tải đường thủy cắt đứt, Kiến Khang vì thế thứ gì cũng quý, nhưng tình hình các thành trấn thượng du lại vừa hay ngược lại. Do hàng hóa lương thực không thể đến Kiến Khang tiêu thụ, bị bức phải bán hết ở các thành trấn này, vì thế khiến giá giảm xuống, nếu chúng ta có phương pháp thu mua lương thực ở các địa phương này, tiếp đó vận chuyển đến đây, có thể tạm thời giải quyết được cục thế thiếu lương khốn khổ này”.

Âm Kỳ vui mừng nói: “Chuyện này có thể giao cho thuộc hạ phụ trách. Vì quan hệ đến phương sách Biên Hoang Du, chúng tôi đã kiến lập giao tình với các bang hội ven bờ đại giang. Hiện thời Lương Hồ bang có danh vô lực, khiến các bang hội ven sông bớt đi nhiều cố kỵ, thêm vào thế diện của Hoang nhân chúng ta, chuyện này sẽ thuận lợi. Vấn đề duy nhất là chúng ta thiếu tiền mua lương”.

Khoái Ân nói: “Chuyện này không khó giải quyết, chỉ cần vàng của Bình Thành chuyển đến Biên Hoang Tập, chúng ta sẽ có đủ tài lực thu mua lương thực”.

Lúc này mọi người đã chạy đến Thái Thú phủ, dừng ngựa nhảy xuống, đi bộ vào đại đường Thái Thú phủ. Lưu Dụ trầm mặc tựa như có vấn đề sâu xa khó giải quyết.

Đồ Phụng Tam ra hiệu cho bọn Âm Kỳ, bảo bọn họ dừng ở ngoài cửa, bản thân thì theo Lưu Dụ bước vào đại đường.

Lưu Dụ đi đến trung tâm đại đường, đột nhiên ngừng bước, hai tay chấp sau lưng, hai mắt sáng lấp lánh.

Đồ Phụng Tam đi đến cạnh gã, thấp giọng hỏi: “Lưu soái liệu có phải đang suy nghĩ chuyện của Kiến Khang?”.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Kiến Khang quân có thể thua vừa nhanh vừa thảm, tiếp đó đến lượt quân đội của Lưu Lao Chi, nếu bị Hoàn Huyền chiếm lĩnh cả Dương Châu, thực lực sẽ tăng gấp đôi, Phụng Tam vẫn cho rằng chúng ta có thể đánh bại Hoàn Huyền sao?”.

Đồ Phụng Tam cười khổ nói: “Chỗ sơ sót của chúng ta, là không tính đến Ma môn, nhưng qua sự bại vong của Nhiếp Thiên Hoàn, cho thấy chúng ta hiển nhiên đã xem thường thực lực của Ma môn”.

Lưu Dụ nói: “Hiện tại kế duy nhất để xoay chuyển, đó là nhân lúc Hoàn Huyền trận cước chưa ổn, chưa thành khí mà đánh ngã hắn, bỏ qua lần này thì tương lai không thể làm gì được hắn”.

Đồ Phụng Tam bối rối: “Thế nhưng hiện tại chúng ta đang bị sa lầy, căn bản không thể rút ra”.

Lưu Dụ lộ ra vẻ cười tràn đầy tự tin, điềm nhiên nói: “Vì sao chúng ta không thể rút chân ra được chứ? Chỉ cần lưu đại quân giao cho Khoái Ân chỉ huy, khẳng định có thể dẹp yên Thiên Sư quân đang thất thế”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Bằng vào sức hai người bọn ta, làm sao có thể xoay chuyển tình thế của Kiến Khang? Cho dù Tư Mã Đạo Tử giao quân quyền cho bọn ta, bọn ta vẫn không có cách ứng phó Hoàn Huyền và Lưu Lao Chi tả hữu giáp kích, làm thế có khác nào tìm chết. Hà huống Tư Mã Đạo Tử tuyệt không thể để bọn ta khống chế Kiến Khang quân”.

Lưu Dụ cười tươi nhìn y nói: “Lưu Lao Chi thì thế nào chứ?”.

Đồ Phụng Tam chấn động không nói thành lời.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Tình hình của Lưu Lao Chi có chút giống Lưu Nghị, khi hắn phát giác tất cả mong đợi và dự đoán của hắn đều mất hết, đột nhiên biến thành đại nạn lâm đầu, đến bước đường cùng, ta có thể có tác dụng, sẽ vượt ngoài tưởng tượng của hắn”.

Đồ Phụng Tam nhất thời vẫn nói không ra lời, nhưng hai mắt lại bắt đầu sáng lên.

Hai mắt Lưu Dụ phát ra cừu hận mà có dốc hết nước của tam giang ngũ hà cũng không tẩy sạch, lạnh lùng nói: “Ta tuyệt không thể thua Hoàn Huyền, mà trước mắt chỉ có một cơ hội, bỏ qua thì vĩnh viễn không có lại. Ta phải cùng Hoàn Huyền đánh một canh bạc, cược xem ai mới là chân mệnh thiên tử ở phương Nam”.

- o O o -